

חולין קלז

משה שווערד

1. תוספות מסכת חולין דף קלז עמוד א

אתיא גיזה גיזה - אע"ג דדברי תורה מדברי קבלה לא ילפינן גילוי מילתא בעלמא הוא דגז דכבשים הוא ואין זה דבר חדש וקצת משמע דגזרה שוה היא מדפריך בסמוך אלא גיזה גיזה למאי אתא מ"מ אינו דבר חדש.

2. מהרש"א חידושי הלכות מסכת חולין דף קלז עמוד א

תד"ה אתיא גיזה כו' וקצת משמע דגז"ש כו' מ"מ אינו דבר חדש עכ"ל ר"ל דמ"מ דמסיק ליליף מיניה נמי שצמרן קשה פטורים י"ל אין זה דבר חדש ואינו ג"ש גמורה והשתא הא דקאמר אלא גיזה גיזה למאי אתא לאו קושיא הוא אלא תלמודא מסיק לכולהו וק"ל:

3. תורת חיים מסכת חולין דף קלז עמוד א

אתיא גיזה גיזה. נראה דגזירה שוה גמורה היא כדמשמע בסמוך דפריך אלא גיזה גיזה למאי אתא והיינו משום דהוה ליה למיכתב ראשית צמר צאנך תתן לו דומיא דראשית דגנך ראשית עריסותיכם ראשית פרי האדמה דנקט קרא בכולהו גוף הדבר ההוא אלא לכך נקט לשון גיזה למילף גיזה ואף על גב דאיצטריך למיכתב לשון גיזה לגזירה שוה מכל מקום יליף מיניה רבי יוסי בסמוך דשוטף את הרחלים פטור משום דאיהו דייק לישנא דקרא אף על גב דליכא שום ייתורא.

4. ספר אז ישיר – מתן תורה [ע' רפג-רפח]

גזירה שוה בנביאים וכתובים

אחד מהמקורות שהוזכרו לעיל שאין אדם דן גזירה שוה מעצמו הוא הסוגיא בנדה (י"ט), שם טען ר"מ לחכמים שהיה להם ללמוד מגזירה שוה שדם הירוק יכשיר את הזרעים, כיון שכתוב בפסוק אחד 'שלחך פרדס רמונים' ובפסוק אחר כתוב 'ושולח מים על פני חוצות', ורבנן השיבו לו שאדם דן ק"ו מעצמו ואין אדם דן גזירה שוה מעצמו. ובערוך לנר (שם) העיר, וז"ל:

ולא ידעתי היאך שייך זה גז"ש מדברי קבלה דע"כ לא נתקבלה מסיני כיון דהכתובים עדיין לא נכתבו לא.

רפד גז' אז ישיר • _____ מאמרי יסודות המסורה

כלומר, כיון שכל גזירה שוה צריכה להיות בקבלה עד סיני כיצד יתכן גזירה שוה בפסוקים שעדיין לא נכתבו לב.

וכתב שם בספר מתן בסתר (להגאון בעל שבת של מי), וז"ל:

בגז"ש דקאמר ר"מ דקדקתי... היאך עושים גז"ש מן הנביאים ומן הכתובים בהרבה מקומות בש"ס הלא גז"ש מומשה רבינו מסיני הוה, והיאך מרע"ה יליף מנביאים ומכתובים דעדיין לא באו, ובשלמא מן התורה מוקום למקום נחא דמש"ה כתב אותו תיבה המופנה כדי להשוות לדין אחר אבל מן הנביאים ומן הכתובים איך יתכן. ותרצתי דכיון דידיע לן דאפי' כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל נגלה למרע"ה בסיני לב

אין אדם דן גזירה שוה מעצמו ❏ ————— • אז ישיר ❏ רפה

שפיר הוה מצי למסור כל הגזרות שוות אפילו אותן דנלפו מן הנביאים ומן מכתובים.

הרי שהוא סובר שהכלל שאין אדם דן גזירה שוה מעצמו עומד בתקפו אף לגבי גזירה שוה הנלמדת בנביאים וכתובים, ואכן, מכיון שאפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש נמסר למשה בסיני הרי שאף הגזירות שוות הנלמדות בנביאים וכתובים נמסרו למשה בסיני.

לעומת זה כתב הגרצ"פ פראנק בהר צבי למנחות (פ"ב), וז"ל:

נראה לי דמזה דמצינו דילפינן דברי תורה מדברי קבלה אין להכריח מזה ולומר דעל כרחך ניתן לדרוש מעצמו בכל מקום, דאפשר דבאמת אין דנין אלא אם כן קבלה מרבו, אבל כל חד כפי ענינו, בדברי תורה אין אדם דן אלא אם כן קבלה מהלכה למשה מסיני, ובדברי קבלה אין דנים אלא אם כן קבלה מרבו ורבו מרבו עד הנביא שכתב מקרא זה ברוה"ק לדון תיבה זו בגורה שוה, וכידוע שכל דברי הנביאים הכל בכתב מיד ה' עליהם השכיל. ולמה נאמר דכל הדרשות כולו בחדא מחתא מחתינהו, או כולם מסיני או שכולם ניתנו להדרש מעצמן, הלא זה דבר המסתבר דאלה נתקבלו מסיני ואלה נתקבלו ברוה"ק מהנביא שכתב מקראות הללו.

כלומר, הכלל שאין אדם דן גזירה שוה מעצמו אא"כ קבלה תקף בכל גזירה שוה, וההבדל בין גזירה שוה הנדרשת בפסוקי התורה לגזירה שוה הנדרשת בפסוקי נביאים וכתובים הוא רק בסוג הקבלה, שאם הגזירה שוה נאמרה בפסוקי התורה הרי שהקבלה צריכה להיות עד סיני ואם בדברי

נביאים או כתובים הרי שהגזירה שוה צריכה להיות עד הנביא שכתב את הפסוק בנבואה או ברוח הקודש.

ולפי דבריו נראה שישנם דרשות שלא היו ידועות למשה רבנו, ואם כן הדבר מעורר תמיהה בדבר שלמות התורה שנמסרה למשה רבינו שהרי קבלה היא בידינו שכל התורה כולה נמסרה למשה, ולפי דברי הרר צבי הרי שישנם דרשות שלא היו ידועות למשה רבינו.

ובכן יש לברר ענין עקרוני זה, האם אכן קבל משה רבינו את כל התורה, וכפי שמקובל בידינו, או שמא יתכן ונתווספו חלקים לתורה שלא היו בידי משה רבינו, וכפי שיבואר.

5. תוספות מסכת חולין דף קלז עמוד א

ולילף גיזה גיזה מבכור - וא"ת והיכי מצינן למילף מבכור דאפילו שור הא צאן כתיב וי"ל דהוה אמינא דצאן לאו דוקא כי היכי דלא תגזו בכור צאנך לאו דוקא.

• ועוד צריך לברר קושיאת הגמרא לפי היסוד שאין אדם דן ג"ש מעצמו

6. ספר ים של שלמה - חולין פרק יא אות ז

תו מסקינן (קל"ז ע"א) תניא הדא, גוזז את העזים, ושוטף את הרחלים פטור, ותניא אידך, הגוזז את העזים פטור, ושוטף את הרחלים חייב, לא קשיא, הא רבנן, והא ר' יוסי, דתניא, לקט קצירך, ולא לקט קיטוף, רי"א אין לקט אלא הבא מחמת קציר, ומסיק דמודה ר"י במידי דאורחיה בעקירה עם השרשים, כגון עדשים, וכן מידי דאורחיה בתלישה, כגון פולין, דתניא, קציר, אין לי אלא קציר, עוקר מניין, ת"ל (ויקרא י"ט, ט) לקצור, תולש מניין, ת"ל (שם, כ"ג ע"ב) בקוצרך, והך ברייתא על כרחך לר"י אתיא, דדייק לישנא דקרא, ומשום הכי אמר אין לי אלא קציר כו', ומ"מ גבי ראשית הגז הלכה כרבנן, דהווי רבים לגבי, וכ"פ הרמב"ם (שם, ה"ו) התולש צמר רחלים בידו, ולא גזו, חייב בראשית הגז, וא"כ כ"ש שוטף, דתלישה כלל לאו אורחיה בכך, **אבל קשה על הרמב"ם, שגבי ראשית הגז פסק כרבנן, וגבי לקט פסק כר' יוסי, כמ"ש בה' מ"ע בפ"ד**

(ה"ב) היה קוצר ביד, בלא מגל, הנופל מתוך ידו אינו לקט, והר"ן ג"כ תמה בזה, ולי נראה שדעת הרב, דהכא פסק כרבנן, משום דהוי רבים לגבי ר"י, וגבי לקט פסק כר"י, דהא ברייתא נקט דבריו בלשון ת"ק, ואומר אח"כ שרבי יוסי אומר כו', ועוד ברייתא אחריתא, דתניא, קציר, אין לי אלא קציר כו', אתי ג"כ לר' יוסי, כדפי', אלמא דסתם תנא דברייתא כמותו, ועוד מדשקלי וטרי כל הני אמוראי (קל"ז ע"א), כגון רב אחא בריה דרבא ורבינא, עם רב אשי, במה שמודה ר' יוסי במידי דאורחיה בכך, אלמא דהכי הלכתא, וטעמא רבה איכא בינייהו, דגבי לקט לא הוי ליה למיכתב ולקט קצירך, אלא ולקט לחוד, משום הכי מפרשים, דדוקא לקט הבא מן הקציר קאמר, אבל בראשית הגז ליכא שום משמעות בקרא, לדיוקא מיניה גיזה אין, אבל תלישה לא, ונהי דר"י פליג בכל ענין, ודייק לישנא דקרא, ורבנן פליגי, אפי' היכא דאיכא משמעות בקרא דדוקא קאמר, אפ"ה אמרינן לא קפיד קרא בהכי, ולישנא דקרא הוא למיכתב הכי, לקט קצירך, מ"

7. ספר שערים מצויינים בהלכה

בפירושו על הת"כ (קדושים פרק ב) מאי ראה איכא מהכא דלמא שאני פאה דכתיב ביה (קדושים יט-ט) "לקצור" וגם (אמור כג-כב) "בקוצריך", ועוד הקשה דקא משמע ליה השתא דתולש ועוקר דקא מרבינן הכא בקטניות וירק מיירי, דאורחיהו בתלישה ועיקור, אבל בתור"כ שם (פ"א) קתני אין לי אלא תבואה קטניות מנין, ת"ל "בארצכם", אילנות מנין, ת"ל "שדך", אלמא רישא במידי דלאו אורחיה בתלוש וקטוף מיירי, ואי ר' יוסי קתני לה קשיא דר' יוסי אדר' יוסי. ועי"ש עוד שתמה על חילוף הגירסאות, ובעל הגמ' האין לא ראה הנוסחא הזאת, או שמא ראה, וכתב שם ונפלאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה עד יבא מורה צדק לנו.

מודה ר' יוסי במידי דאורחיה, דתניא אין לי אלא קוצר תולש מנין. הקשה הראב"ד

8. מהר"ץ חיות מסכת חולין דף קלז עמוד א

רש"י ד"ה תורת וכו' קרי אלא קבלה שקבלו לפי צורך השעה והדור והמעשה. נ"ב עי' ר"ן שכתב ג"כ כן. ועי' שו"ת חוות יאיר סי' ט' ועוד מצאתי בס' מחזור וויטרי דמפ"ז מקרי דברי נביאים דברי קבלה מפני שהיו מקובלים להנביאים בעל פה מסיני והנביאים כתבום על ספר כמו דאמרו בכ"מ עד דאתי יחזקאל מאן אגמרינהו אלא הלכתא נינהו ואתי יחזקאל ואסמכה על קרא. עי' (סנהדרין כב ע"ב. פג ע"ב. תענית יז ע"ב. מ"ק ה ע"א) ובספרי תורת נביאים הארכת

9. שו"ע יורה דעה - סימן שלג

(ט) כמה צאן יהיו לו ויהיו חייבות בראשית הגז, אין פחות מחמש; והוא שיהיה בגיזה שלהם אין פחות ממשקל ששים סלע; ותהיה גיזת כל אחד מחמשתן אין פחות מי"ב סלע; ואם היתה אחת מהן גוזזת פחות מי"ב, אע"פ שחמשתן גוזזות ששים סלע או יותר, פטור;

10. תוספות מסכת בכורות דף נח עמוד א

מפי חגי זכריה ומלאכי – [1] פ"ה וכיון דנבואה היא כהילכתא בלא טעמא היא וליכא למיקם עלה ע"י טעם איזה מהם עיקר ולא היה לו להזכיר נבואה דאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה [2] אלא היה לו לומר הלכתא גמירי לה ופרק כהן גדול (בזיר דף נג). גבי רובע הקב עצמות וחצי לוג דם נמי אמר מפי השמועה אמרה מפי חגי זכריה ומלאכי ומיהו קשה מהא דדריש בפ"ק דר"ה (דף ה). מקרא עשר תעשר מקיש מעשר בהמה למעשר דגן ר"מ סבר בא' באלול מה מעשר דגן סמוך לגמרו עשורו כו' ר"א ור"ש סברי מה מעשר דגן ר"ה שלו תשרי כו' וי"ל דאפ"ה כיון דהנך דרשות מפי השמועה חגי זכריה ומלאכי לא היה יכול לברר איזה עיקר.

11. ספר קובץ שעורים ח"א - מסכת בבא בתרא דף קנ"א

(תקמד) תוס' ד"ה ומנה ופרס. שיעורא דרבנן ור' דוסא לא ידעינן מנלן, וצ"ע מאי קשיא להו הא שיעורין הלל"מ, ומאי שנא שיעור זה מכל השיעורין;

12. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת חולין דף קלו עמוד ב

מפי שמועה אמרה מפי חגי זכריה ומלאכי. להלכה נראה מהרי"ף שפסק כרבי דסגי בד', וכ"פ מהרש"ל. אולם הרמב"ם ועוד ראשונים פסקו כדתנן במתני' דהשיעור הוא חמש צאן. ויש להעיר דלכאורה כיון דרבי חזר בו אח"כ ופסק דסגי בד', למה פסקו הראשונים כמו שנקט רבי במשנה.

אלא דאי' בברכות (כז א) אר"כ הלכה כר' יהודה הואיל ותנן בבחירתא כוותיה (פירש"י עדיות קרי בחירתא שהלכה כאותן עדיות). והתם בעדיות פ"ג מ"ג הביאה המשנה לשיטת רבי זוסא דבעי' חמש. ומש"ה פסק כן הרמב"ם, דלבסוף סתם לן רבי בעדיות דבעי' חמש. ואף דקודם סבר רבי דסגי בארבע, משום דעתם של חגי זכריה ומלאכי, יכולים התנאים שאחריהם לחלוק עליהם. דסנהדרין שפסקו הלכה יכולים סנהדרין אחריהם ולפסוק שלא כדבריהם. והרי שאר התנאים מסתמא גם ידעו דחגי זכריה ומלאכי ס"ל דלא כוותייהו, ואעפ"כ פליגי עלייהו, וכמו"כ רבי חזר בו אח"כ. ועי' באשכול שהביא די"א דסגי בד', וכתב ומ"מ צריך ה' הואיל ותנן בבחירתא כוותיה.

13. תורת חיים מסכת חולין דף קלו עמוד ב

ושמואל אמר ששים ונותן סלע אחת לכהן. מדברי הרמב"ם ז"ל בפ"י מבכורים משמע דהכי הלכתא שכתב שם כמה צאן יהיו לו ויהיו חייבות בראשית הגז אין פחות מחמש והוא שיהיה בגיזה שלהן אין פחות ממשקל ששים סלע ותהיה גיזת כל אחת מחמשתן אין פחות ממשקל שנים עשר סלעים משמע דס"ל דראשית הגז בששים וכ"כ בב"י דהרמב"ם ז"ל פסק כר"י ורב ושמואל דאמרי בששים ומ"מ יש לתמוה עליו שלא הזכיר שם כלל כמה נותנין מהן לכהן והוה ליה למיכתב דנותן לו מהן סלע ובשו"ע סימן של"ג העתיק לשונו וגם עליו יש לתמוה כן.

14. ספר שערים מצויינים בהלכה

חטה אחת פוטרת את הכרי. כתב הרמב"ם (תרומות פ"ג ה"א) ולכתחלה לא יפריש אלא כשיעור שנתנו חכמים, וכזה"ו שהיא עומדת לשרפה מפני הטומאה יש לו להפריש כל שהוא לכתחלה. והקשה ברדב"ז שם הא כיון שחייב ליתנה לכהן דכתיב (קרח יח-ח) "את משמרת תרומותי", בשתי תרומות הכתוב מדבר, [עי' מס' שבת כה.]. והכהן מותר ליהנות בה אמאי לא יפריש כשיעור ויתן לכהן ויהנה בה, ותירץ דלא תקנו עין יפה ועין רעה אלא היכא שהכהן נהנה בה כדרכו לאכילה, אבל משום הנאה מועטת לא חייבו להפריש כשיעור שנמצא מפסיד ואין הכהן נהנה. ובמש"כ הרמב"ם דבזה"ז שעומדת לשרפה יש לו להפריש כל שהוא, הנה בשו"ת פאר הדור (סי' פט) כתב טעם אחר דתרומה גדולה בזה"ז הואיל והוא מדבריהם מפריש כל שהוא ואין לה שיעור כשמואל דאמר חטה אחת פוטרת את הכרי, וצ"ע.

15. תורת חיים מסכת חולין דף קלו עמוד ב

התם בארץ הכא בחוץ לארץ. מכאן משמע בהדיא דפאה נוהגת בחוץ לארץ וזהו מ"ש הרמב"ם ז"ל בפרק קמא מהלכות מתנות עניים וכבר נתפרש בש"ס שפאה נוהגת בחוצה לארץ מדבריהם ודלא כמ"ש בכסף משנה שם דצ"ל דהיינו מדאמרינן בסוף פרק הזרוע לוי זרע בכישור ולא הוו עניים למשקל לקט וכו' ומשמע דבחוצה לארץ הוה מדאתא לקמיה דרב ששת דהוה בבבל.

16. ספר שערים מצויינים בהלכה

התם בארץ ישראל הכא בחו"ל. מכאן משמע
בהדיא דפאה נוהגת בחוץ לארץ, וכתב
התורת חיים דזהו המקור לרברי הרמב"ם
(מתנ"ע פ"א הי"ד) וכבר נתפרש בתלמוד
שהפאה נוהגת בחו"ל מדבריהם נדלא כמש"כ
בכס"מ דמקורו מדלעיל (קלד:): לוי זרע
בכישורן. וכבר כתב כן בודב"ז שם. ועי'
מש"כ לעיל (קלד ד"ה לוי). ועי' בכ"י (יר"ד
ריש סי' שלב) דמש"כ דנתפרש בתלמוד שהוא
מדבריהם הוא בגמ' כאן אהא דרב ושמואל
דאמרו תרווייהו פאה בששים. וכ"כ במים
חיים. [ובטור שם כתב דהאינא אין נוהגין
בהן, לפי שהרוב גוים אם יניחום יבואו גוים
ויטלום. ועי' בערוך השלחן (הל' פאה סי' א
ס"י) דמעולם לא שמענו ואינו מבואר בכל
הפוסקים שניהגו פאה בחו"ל וכמש"כ בטור,
ואולי דזה היה בזמן שהיו ישראל עוסקים
הרבה בעבודת האדמה ולא במסחר, ותקנו כן
משום נתינת צדקה דממון לא היה מצוי להם,
משא"כ זה הרבה מאות שנים דאין אנו
עוסקים כלל בעבודת האדמה וכי, ויותר נראה

לומר דלא תקנו כן אלא בבבל הסמוכה
ובמקומות הסמוכים לא"י כמו תרו"מ, וכבר
כתב זה בשו"ת התשב"ץ (ח"ג סי' ר) שרק
בבבל נהגו כן משום חומרא אבל לא בחו"ל.
וכ"כ בכ"י דבחו"ל חייבים היינו הסמוכה
לארץ דכשם שחייבת בתרו"מ חייבת במתנות
וכי'.
כתב בהלכות גדולות (הל' פאה) בארץ אין
לה שיעור בחו"ל בששים, מ"ט בארץ אין לה
שיעור משום דכתיב (קדשים יט-ט) "לא
תכלה פאת שדך", והוא לה דאורייתא ולא
כתיב בה שיעורא, ובחו"ל מדרבנן היא, וכיון
דמדרבנן היא אוקמוה רבנן בששים.

17. ספר בניהו בן יהוידע על חולין דף קלז/ב

שם אמר ליה אבא אריכא קרית ליה. [1] פירש רש"י ז"ל ולא אמרת רבינו בלשון כבוד. קשא הוה ליה למימר אבא קרית
ליה דכל טענתו היא בשביל שקראו אבא בשמו כי הוא שמו אבא ולא קרי ליה רבינו, אבל על מה שקראו אריכא אין עליו
תרעומת בזה, כי אריכא היינו שהיה אריך בדורו, וכמ"ש בגמרא [נדה כ"ד ע"ב] רב אריך בדורו היה, וידוע אריכות הקומה
הוא שבת, וכמו שאמר הכתוב [שיר ז' ח'] זאת קומתך דמתה לתמר, וכן מצינו דרז"ל שבחו את משה רבנו ע"ה באריכות
קומה שהיתה קומתו עשר אמות, וכן שמואל הנביא ע"ה שבח את שאול המלך ע"ה לפני ישראל הראיתם וכו' משכמו ומעלה
גבוה מכל העם [שמואל א' ט' ב'], אם כן אריכא הוא שבת ואין לו עליו תרעומת בזה, ורק התרעם עליו דקראו אבא בשמו,
ולא אמר רבינו, ועל כן הכי הוה ליה למימר ואת אבא קרית ליה. [2] ונ"ל בס"ד כי באמת אי הוה אמר אבא בלבד לא היה
מתרעם עליו, כי רב אף על גב דשם העצם שלו הוא אבא היו קורין אותו אבא בסתם שהוא כינוי של כבוד, כלומר הוא אב
של ישראל על דרך מ"ש [בראשית מ"א מ"ג] ויקראו לפניו אברך, ותרגם אונקלוס דין אבא למלכא, וגם הנוצרים קורין
עתה לכומרים בשם אב בסתם, וכן מצינו בסוף יומא דאמר רב הונא תלמידו של רב על רב אזיל אבא למקטל גברא, ופרש"י
אף על גב דרב שמו אבא, לא קרא את רבו בשמו אלא קראו בשם אבא לכבוד, כלומר אב, ועל כן אם כששאל מאן ריש
סידרא בבבל, והיה משיב לו אבא לא היה מקפיד ומתרעם ר' יוחנן עליו כי קורין לרב אבא בסתם לשון כבוד כדאמרן, אך
כיון דאמר אבא אריכא הנה מה שאמר אריכא קאי על גופו שהיה אריך, וממילא משמע גם אבא הוא קאי על גוף העצם שלו,
דאין לפרש כונתו באומר אבא ר"ל אב של ישראל דעל זה אין קשר למה שאמר עליו אריכא, וכיון דאמר אריכא דקאי על
גופו משמע גם אבא הוא שם גוף שלו, ולכן הקפיד עליו דלא אמר רבינו כדפירש רש"י ז"ל:

18. ספר חתם סופר על מסכת חולין דף קלז/ב

אבא אריכא. [3] נראה דאיסי לא רצה לקרותו רב בפני ר' יוחנן דאסור לקרות לאחר רבי בפני רבו או בפני גדול הדור ע"כ
קרא בשמו אבא אריכא ואמר ר' יוחנן שרב הוא גם רבו של ר' יוחנן כדלעיל צ"ה ע"ב שכ' ר"י לרב לקדם רבינו שבבבל.
עיין ר"ה ל"א ע"ב כיון דתלמידיה הוה לאו אורח ארעא למיקרי רביה. ומביאו ט"ז בי"ד סי' רמ"ב סקי"ד בשם הב"ח, ע"ש:

19. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת חולין דף קלז עמוד ב

א"כ מה בין לי ולך. פי' אני יודע פירוש המשנה, אבל אם הייתי כמוך לא הייתי יודע פירוש המשנה. הנה בחוות יאיר סי' קנ"ב האריך לבאר בהא דמצינו בש"ס שהיו ביטויים קשים בין אדם לחבירו ולתלמידו. וכתב דלפעמים בא כדי לעורר התלמיד על שלא ירד לעיון המספיק וכיוצ"ב. ועמד גם על שמצינו בסוגיין דא"ל מה בין לי ולך וכו'. ותירץ שהכוונה שמצד הסברא מה ביני ובינך, הלא אין אני גדול ממך, אלא שאני יודע את פירוש המשנה שקיבלתי מרבתי במסורת ובקבלה. ועי' בגיטין (ו ב) אמר רב יוסף מאן לימא לן דר' אביתר בר סמכא הוא וכו', א"ל אביי אטו כל דלא ידע הא דר' יצחק לאו גברא רבה הוא, בשלמא מילתא דתליא בסברא לחיי, הא גמרא היא וגמרא לא שמיע ליה ע"כ. הרי דרק מי שאינו יודע במילי דתליא בסברא חשיב דלאו גברא רבא הוא. אולם כבר כ' החו"י דברש"י מבואר לא כן.

והיה אפ"ל שהגמ' כאן הוא המשך להא דאיתא לעיל מיניה, דקרא לאבא אריכא שלא בדרך כבוד, ולכך השיב לו רבי יוחנן גם בלשון זלזול.